

— Što nisi rekao, Keko? Opet ti ponavljam: ti si prava pravcata bena!

Keko je sad još glupije buljio u svoga gospodara.

— Navuci mi, Keko, haljinac. Ti, moja beno! Zar nisi ti bena, Keko moj glupi?

— Ja ne znam.

— Kako ne bi ti to znao? . . . Ah, Keko, Keko! — nasmiješi se Barbarigo.

Taj gospodarev smiješak kao da je osokolio sobara, da bi ipak smio da nešto odgovori.

— Onako je, kako kaže vaša milost.

— No, hvala Bogu, da i sam uviđaš . . .

— Ja sve uviđam, ekcelencijo.

— Kad sve uviđaš, mogao si mi odmah sve i reći, a da te ne natežem ovako . . .

— Da sam bena, vaša milosti?

— Ne to; već ono zadnje.

— Ono zadnje? — ponovi Keko smeteno.

— Da, da čeka pred kancelarijom ona djevojka . . .

— Neka mi oprostí vaša milost . . . Smijem li u kuhinju, da donesem zajuttrak?

— Ne treba, Keko. I onako je blizu objed.

— Na službu, vaša milosti.

— Možeš otići, Keko.

Sobar se nakloni i ode.

Marko Barbarigo opet pristupi k zrcalu, pomno se ogleda, naravna bolje rijetku kosu i pogladi bradicu. Lice mu je odavalo, kao da je zadovoljan svojim vanjskim izgledom i s razvitkom stvari. Uzme šešir, pa se uputi k vratima. Tu popostane čas, pa se povrati do naslonjača. Položi šešir na najbliži stolac, sjedne i stane razmišljati.

Što je taj čas razmišljao Marko Barbarigo? Nije li mu se možda pojavila pred očima sva grozota zločina, što ga je tolikim cinizmom zasnovao, poradi čega su dva nedužna čovjeka već poginula: Cicvarko i turski aga, bez obzira na sve ostalo zlo što je imalo da se još rasplete? A zašto? Samo da bude do kraja zadovoljena njegova pohota na nedužnoj djevojci, sirotici bez oca i majke, od koje je već jedinoga brata otkinuo, a zaručnika joj ni kriva ni dužna u dno kule strpao! Nije li se on sad na te pomisli zaprepastio? Nipošto! Marko Barbarigo ne bi bio plemić, kad ne bi ostao kod začete osnove, kad je ne bi do kraja izveo; pa neka se izniže još i više nedužnih žrtava na koje nabasa pri ostvarenju svoje